

РЕШЕНИЕ

№ 32848

гр. София, 08.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 54 състав, в
публично заседание на 15.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **6457** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 26, ал. 1 и ал. 12 и вр. с чл.10, ал.1, т.23 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/.

Образувано е по жалба на С. С. / S. S., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 08.06.2032 г., чрез адв М. Г. З., адвокатска колегия [населено място], с адрес: [населено място],[жк], [улица], срещу Заповед № 513з-6293/28.05.25 г. на ЗА Началник отдел „Миграция“-СДВР, с която е Отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101081 /22.04.2025г. на С. С..

С жалбата се иска отмяна на отказа като неправилен и незаконосъобразен, постановен в нарушение на материалния и на процесуалния закон. Твърди се, че изводите на административния орган за деклариране на неверни данни или представяне на документ с невярно съдържание са немотивирани и неподкрепени с доказателства. Не е посочено и коя от двете хипотези на чл. 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ е приложена. Липсват мотиви на административния акт, което е винаги основание за неговата отмяна. Изводът, че е деклариран адрес, който не се ползва от апликанта е формален и в противоречие с декларираното от собственика на имота. Жалбоподателят има предходни издадени разрешения за продължително пребиваване. Направено е искане за присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят С. С., чрез адв. М. З. – редовно призован, не се явява, представлява се от адв. З.. Адвокат З. иска съдът да отмени заповедта като

незаконосъобразна и неправилна и да върне преписката за ново произнасяне.

Ответникът Началник отдел "МИГРАЦИЯ" В СДВР – редовно призован, се представлява от юрк. А.. Юрисконсулт А. иска съдът да остави заповедта в сила, защото е издадена от компетентен орган в кръга на неговите правомощия. Представа писмени бележки, в които са изложени подробни съображения относно законосъобразността на издадения акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбоподателят претендира разноски, моли съдът да вземете предвид Решение № С-438/22 г. на ЕС при постановяване на разноски за процесуален представител на жалбоподателя.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по Заявление с вх. № 101081/22.04.2025 г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от С. С. / S. S., [дата на раждане] гражданин на РЕПУБЛИКА С., на основание чл. 24, ал 1, т.5 от Закона за чужденците в Република България (имат основание да им бъде разрешено постоянно пребиваване;), във връзка с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ (Когато чужденец от български произход е влязъл законно на територията на Република България и не притежава виза за дългосрочно пребиваване).

Към заявлението са приложени следните документи: Копие на страница със снимка на паспорт №[ЕИК], валиден до 08.06.2032 г. и положен печат за влизане в Р.България; Преведено свидетелство за съдимост с № 235-41961/2025-1 от 01.04.2025г Декларация за адрес: гр. „Б.“, [улица], № 2Б; Трудов договор № 007/17.04.2025г. с „Мигрейшън“ ЕООД; Полица за медицинска застраховка валидна до 20.04.2026 г. съгласно чл. 14, ал. 1 и чл. 19 от ППЗЧРБ.

Становище № 513р-55683 от 28.05.25 г. на Н-к СЗМ-ОМ-СДВР, с което е предложено на ЗА началник на отдел „Миграция“-СДВР, да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване на жалбоподателя.

Докладна записка № 513р-54633 от 23.05.25 г. на Мл. ПИ в група „А.“ към отдел „Миграция“-СДВР.

При разглеждане на заявлението и преглед на трудовия договор е установено, че С. С., следва да изпълнява физически трудовата си дейност на длъжност технически сътрудник в „Мигрейшън“ ЕООД с месторабота [населено място], поради което е извършена проверка на 22.05.2025г. на адреса на фирма „Мигрейшън“ ЕООД, от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. На място е установен собственика М., като същият е заявил, че чуждият гражданин, ще работи като технически сътрудник, но в момента е в чужбина и не се е явявал в офиса в [населено място], за да извършва физически трудовата си дейност, защото той е щял да я изпълнява онлайн. На същия ден относно достоверността на заявения адрес, който е заявил С. С., а именно гр. „Б.“, [улица], № 2Б, е извършена проверка от служители на отдел „Миграция" - СДВР. На място на адреса не е установен чуждия гражданин, но е проведен разговор със собственика на къщата А. М., който е заявил, че оспорващия, ще живее в къщата му, но все още не пребивава на адреса тъй като в страната е бил само за един ден. Видно от декларацията за предоставяне на жилище от 05.03.2025 г. до извършване на проверката на адрес на 22.05.2025 г., чуждия гражданин не е заживял на адреса и не се е установил там.

След преглед на трудовия договор, в него е описано, че С. С. следва да изпълнява длъжността технически сътрудник в „Мигрейшън“ ЕООД и месторабота [населено място], но видно от извършената проверка, от сключване на трудовия договор на 17.04.2025г. до 22.05.2025г.. същият не е извършвал трудова дейност.

Предвид на това е изготвено становище, че по заявление № 101081 /22.04.2025 г., за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България от С. С., същият е декларирал, че пребивава на адрес гр. „Б.“, [улица], № 2Б, но при извършена физическа проверка е установено, че не живее на адреса, а по сключения трудов договор не извършва реално трудова дейност и горното е основание по подаденото заявление да се издаде отказ от предоставяне право на пребиваване на основание чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ (Отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока на пребиваване в случаите по чл. 10. ал. I, т. 1 - 4. 6 - 11, 14, 16. 19 - 23 и 26) във връзка с чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ (“Отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когатое декларирал неверни данни), и е предложено да бъде издадена заповед за отказ за издаване на разрешение за пребиваване до АО.

Решаващият орган като се запознал с материалите по административна преписка № 101081/22.04.2025 г. по описа на отдел “Миграция” - СДВР и становище с рег. № 513р - 55683/28.05.2025 г., стигнал до извода, че декларираните от апликанта данни относно адреса на пребиваване и местоработата в Република България са неверни и не са потвърдени, предвид това постановил Заповед № 513з-6293/28.05.25 г., с която е Отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101081 /22.04.2025г. на С. С..

По делото е представена административната преписка.

При така установената по делото фактическа обстановка и след проверката за допустимост на жалбата, при извършената, на основание [чл.168, ал.1 от АПК](#), проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по [чл.146 от АПК](#), съдът намира от правна страна следното:

Отказът е мотивиран с установените факти в хода на административното производство. Направен е правен извод, че заявителят няма намерение трайно да се установи в страната, защото видно от декларацията за предоставяне на жилище от 05.03.2025 г. до извършване на проверката на адрес на 22.05.2025 г., чуждия гражданин не е заживял на адреса и не се е установил там, същото се отнася и за сключения трудовия договор, при който се е установило, че от 17.04.2025 г. до 22.05.2025 г., оспорващият не е извършвал трудова дейност.

Направен е извод, че декларираните данни са неверен, което попада в хипотезата на чл. 26, ал. 1 във вр. с 10, ал.1, т. 23 от ЗЧРБ и на това основание – деклариране на неверни данни е отказано издаване на разрешение за продължително пребиваване на жалбоподателя.

В хода на съдебното производство не са представени други доказателства, а представените от процесуалния представител на жалбоподателя не оборват извода на административнонаказващия орган.

Жалбата е допустима, подадена в срок, от адресата на отказа, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-

производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в кръга на неговите правомощия, съгласно чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ във вр. със Заповед № 513з-2396/24.03.21 г. и Заповед 513з-5977/19.05.25 г. на директора на СДВР.

Отказът е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в противен смисъл.

В отказа за издаване на разрешение за продължително пребиваване са посочени разпоредбите на чл. 26 ал. 1 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 26 ал. 1 ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 18 - 23 и 26 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец когато той е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. В случая административният орган се е позовал на предл. второ на цитираната правна норма, а именно деклариране на неверни данни относно адреса на пребиваване на чуждия гражданин и твърдението, че упражнява трудова дейност. С оглед фактите по делото, основанието за отказ, посочено от административния орган е обосновано, тъй като са налице данни, че жалбоподателят не пребивава на декларирания от него адрес за пребиваване в страната и не работил по трудовото си правоотношение. Декларираните данни от чуждия гражданин са неверни, както обосновано е приел и административния орган.

По делото е приобщена докладна записка рег. № 513Р-54633/23.05.2025 г., видно от която е извършена проверка на адрес, посочен в заявлението на жалбоподателя, а именно [населено място]. ул. Н.“ № 2Б. Посетен е и адресът, на който е регистрирана фирмата, в която следва да работи чуждият гражданин, като е установено, че същият е извън страната. По административната преписка е приобщено и изготвено становище с рег. № 513р- 55683/28.05.2025 г., от което е установено, че жалбоподателят не изпълнява физически трудовата си дейност с посочен адрес на месторабота в дружество „Мигрейшън“ ЕООД, като лицето не е установено и на адреса, посочен в заявлението като адрес за местоживееене. При извършен преглед на трудовия договор на жалбоподателя изрично е отбелязано, че същият следва да полага труд като „технически сътрудник“, с месторабота [населено място], а не онлайн. Установено е, че реално не се извършва трудова дейност, съответно в тази връзка предоставената от жалбоподателя информация е невярна.

Съдът счита, че не са налице и посочените от жалбоподателя нарушения на чл. 35 от АПК, като административният орган е положил всички усилия и е изяснил фактическата обстановка по случая.

ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред, да са лоялни към българската държава и да не уронват престижа и достойнството на българския народ. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република

България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от решаващия орган правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка съобразно обществения интерес да не се допуска нарушаване на режима за пребиваване на чужденците в Република България. По изложените съображения са неоснователни доводите на жалбоподателя за несъответствие на отказа със законовата цел по смисъла на чл. 146. т. 5 от АПК.

Законодателят изрично е предоставил правомощия на решаващия орган - началникът на отдел „Миграция“ – СДВР, да установява наличието на конкретни обстоятелства от хипотезата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ. При своята преценка решаващият орган несъмнено следва да изложи категорично мотиви и да аргументира основанието за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване на чужденеца.

Следва да се посочи и обстоятелството, че понастоящем оспорвищият пребивава в България на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 ЗЧРБ със статут на продължително пребиваващ. С процесния отказ не се засяга правото му на пребиваване в България, а се засяга статутът му на пребиваващ, тоест не се отнема правото на лицето да влиза и излиза от територията на страната, а се засяга единствено правото му да пребивава за по - дълъг период от време.

Правилно административният орган е приел, че са налице отрицателни предпоставки по чл. 26 ал. 1 във вр. с чл. 10, ал.1, т. 23, предл. второ от ЗЧРБ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на жалбоподателя, тъй като приложените от заявителя доказателства само формално изпълняват условията за целите на производството по ЗЧРБ. Съдът намира, че след като е изпълнил задължението си да подложи на преценка представените от молителя доказателства, административният орган е извел съответни на закона правни изводи. Актът е издаден в съответствие с материалния закон.

Общите разпоредби на чл. 6, ал. 1-5 от АПК уреждат принципа на съразмерност, като дават правна уредба на противоречието на между частен и обществен интерес. Съотношението между общ и частен интерес е уредено в чл. 6, ал. 2 АПК, а именно административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. ЗЧРБ урежда условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България, като по силата на чл. 4 от ЗЧРБ чужденците, които пребивават в Република България, са длъжни да спазват законите и установения правов ред и да са лоялни към българската държава. Декларирането на неверни данни относно възможността за реално пребиваване в Република България не съответства на правовия ред и възпрепятства упражняването на правомощията на службите за административен контрол на чужденците в РБ. Използването от тези служби правно основание за отказ за правото на постоянно пребиваване е в съответствие с целта на специалния закон (ЗЧРБ). Липсват данни за засягане на права и законни интереси на чуждия гражданин в по-голяма степен от най-необходимото за постигане на законовата цел при невъзможност за налагане на друга, по-лека мярка. По изложените съображения постановеният отказ е издаден в съответствие и със законовата цел по смисъла на чл. 146, т. 5 от АПК.

С оглед на гореизложеното, съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган, в предвидената писмена форма, в съответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона, като в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават неговата отмяна, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

На ответника се дължат разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лева /изменението на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ е в сила от 01. 10. 2025 г. и към момента не е приложимо/.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I - во отделение, 54-ти състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. / S. S., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 08.06.2032 г., чрез адв М. Г. З., адвокатска колегия [населено място], с адрес: [населено място],[жк], [улица], срещу Заповед № 513з-6293/28.05.25 г. на ЗА Началник отдел „Миграция“-СДВР, с която е Отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101081 /22.04.2025г. на С. С..

ОСЪЖДА С. С. / S. S., [дата на раждане] в [населено място], гражданин на Република С., притежаващ паспорт №[ЕИК], валиден до 08.06.2032 г., да заплати на СДВР сума в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 14 - дневен срок от съобщаването.